

VILLÁNYI LÁSZLÓ

Miképpen

Rába Györgynek

*Szomorúan álldogál, magában visszahúzódik a benső sarokba,
mint a kisfiú, aki testvéreivel ellentétben nem kapott ajándékot.
Hogyan bocsássa meg azt, amit a másik nem gondol véteknek,
vagy önkéntelenül követte el, de megtörténhet, ő nem fogja
megbocsátani, hogy vétkezett valaki ellen, s bocsánatot nyert.
Hová lesznek a ki nem mondott bocsánatkérő szavak, kérdezi,
amikor nincs kinek megbocsátania, s magának a legnehezebb?
Mi lesz, ha idővel leíródik a várva várt mondat, van-e kiszabott
ideje a megbocsátásnak, véték-e, ha nem tud azonnal,
a kérdés éppúgy csak töredékes lehet, miképpen a megbocsátás?*

Anamorfózis

Orosz Istvánnak

*Milyen álságos, állapítja meg utóbb, sokadszorra,
mert hiába a vélt emberismeret, időről időre későn
észleli, ha valakit elrejtene a mézes-mázás szavak.
Aki panaszkodik, attól el kell venni, mondogatta
édesanyja, de ő nem törődik az árulkodó jelekkel,
hogy szerepének él, aki folyton könnyet ont.
Végszavazni hamis mondatokhoz semmi kedve,
apránként belecsúszni idegen játékok csapdájába,
a végén még neki kell szégyenkeznie a jelenet miatt.
A fémhengerre vetülő, leleményes rajzra gondol,
hogy csalódása megelőzhető lenne egy bensejében
csiszoló tükrrel, abban látná a másik valódi arcát.*

Hülye álmom

Borbély Jánosnak

*Mit hoz a szél, nézi a reggeli felhőket, s a varjak serege
mi végre indult el, azt sem tudja, milyen nap várja,
a szokásos rossz hírekből mennyi jut neki, pillanatra
felrémlik, dőlhetne vissza az ágyba, de hát virrasztott
hajnalig, mert nem volt ereje elhessegetni a gyötrő
képeket, látta magát mosatlan hajjal egy kórházi
fekhelyen, szégyenkezve gyerekei előtt, legalább abban
lehetne biztos, hogy szép lesz az ő életük, és röhej,
már rettegni kezd az estétől, gyengének gondolja magát,
el is gyengül, egyenként számba veszi mindazt, amitől
kínlódni fog egész álló nap –, aztán felébred, dünnnyögi,
micsoda hülye álmom, hosszasan mosolyog álombéli énjén.*

